

Publicerad 17 februari 2012

SUNDSVALLS TIDNING

Deasy var Annika Östbergs namn som gift och Marga Petterssons och Teater Magnolias pjäs hade premiär 2008. Då satt Annika Östberg fortfarande i det tuffa kaliforniska fängelset. I går gavs pjäsen som lunchteater. Fotograf: Anki Haglund

Ett liv mer dramatiskt än de flestas

Recension Sveateatern Teater Magnolia: Fånge W 189 68 Deasy
Regi/bearbetning: Björn Melander Regi/teknik: Jan Öqvist
Medverkande: Marga Pettersson

Först såg hon hur polisen kastades iväg, som en fjäder. Sedan hörde hon ett skott.

1981 dömdes svenska medborgaren Annika Östberg för dubbelmord i Kalifornien: en restaurangägare, en polis. Fast det var hennes pojkvän Bob som höll i vapnet dömdes hon för medhjälp, och i hur hög grad hon varit inblandad har diskuterats. I alla fall kom hon att sitta 30 år i fängelse, mestadels i Kalifornien.

Marga Petterssons pjäs hade premiär 2008, innan Annika Östberg fick förflyttning till Sverige och till slut frigavs, och den bygger på brev och annat material från henne. Vi möter Annika Östberg i fängelset och hör henne berätta om det som far genom hennes huvud. Det kommer fragmentvis och det är minnen, händelser från fängelsetiden och inte minst - ska hon denna gång lyckas få straffet tidsbestämt, vilket är första steget mot att kunna ansöka om flyttas till Sverige? Ska hon våga hoppas den här gången - eller måste hon sitta här fyra år till, innan hon får ansöka på nytt?

Här får vi glimtar från barndomen, från hur hon tog sin första sil och tyckte sig uppnå himlen, från livet på gatan och

hur hon älskade Bob för att han aldrig tvingade henne till prostitution. Hon berättar om mordet och undrar själv vad som hände. Hon relaterar det bisarra i att sitta i en rättssal där de närvarande försöker hitta skäl till att döda en (hon var dödsdömd i två år innan straffet ändrades). Och försiktigt berör hon sorgen efter sonen Sven, som omkom i en bilolycka; det svåraste att hantera i hela hennes sorgliga liv.

I detta liv finns så mycket stoff till drama att det blir omöjligt att få med allt, men även de glimtar som ges är tillräckligt för att fånga en publik. Texten fungerar mycket väl; däremot blir Marga Pettersson själv inte helt Annika Östberg. Hon är en gestaltande och återgivande skådespelare mer än en kvinna som formats av ett hårt liv i missbruk, kriminalitet och prostitution - inte vad gäller ordval, Annika Östberg är själv verbal, men i sätt att tala, i attityd. Och vissa textpartier rinner förbi så snabbt och lakoniskt att man som lyssnare inte hinner uppfatta och smälta allt. Kanske är det ett sätt återge att Annika Östberg själv gör allt för att för att förhålla sig kylig och distanserad till det svåra hon bär inom sig. Men för lyssnaren laddas vissa dramatiska partier ur.

Det som sätter sig djupast blir, förutom Annika Östbergs öde som helhet, små detaljer - som så ofta i teater. Som hur hon överlever genom att släppa taget, ta en dag i sänder och lägga sitt öde i händerna på universums krafter. Som att det kan vara en önskedröm att få gå två kilometer rakt fram, inte bara runt på en rastgård. Eller att även en livstidsfånge kan längta efter mamma.

Nästa lunchteater: "Måsar kan inte sjunga" den 23 februari.

Susanne Holmlund 060-197278 susanne.holmlund@st.nu

[Stäng](#)

